

YLÄSALI

2016 **1** Tervehdys Tukholman Suomalaiselta Adventtiseurakunnalta

"TAHDON OPIA TUNTEMAAN HÄNEN YLÖSNOUSEMISENSÄ VOIMAN."

YLÄSALI

2016 - 1

Tukholman Suomalaisen
Adventtiseurakunnan
uutis- ja yhteyslehti

Osoite

YLÄSALI-lehti
Olof Palmes
gata 25, 1 tr
111 22 Stockholm

Pankkiyhteys

Stockholms finska
adventförsamling
Plusgiro
19 46 61-5
Tiedonantoihin:
YLÄSALI-lehti

Sähköposti

falcoprofil@bredband.net

Toimituskunta

Ari Laitinen
08-756 80 48
Vieno Piironen
0171-534 02
Riikka Jääskeläinen
riikkajaa@hotmail.com
Sinikka Mäkipvierikko
falcoprofil@bredband.net
Aram Mäkipvierikko
falcoprofil@bredband.net

Taitto

Sinikka Mäkipvierikko

Kansikuva:

Sinikka Mäkipvierikko

Teksti:

Fil. 3:10

Kotisivu:

www.ylasali.se

MAKSUT ULKOMAILTA

Kansainvälinen tilinumero IBAN (kirjoitetaan ilman sana-
väljettä): SE82 9500 0099 6026 0194 6615
BIC: NDEASESS
Maksun saaja: Stockholms Finska Adventförsamling
Osoite: Olof Palmes g. 25, 1 tr, 111 22 Stockholm
Maa: Sverige Tiedonantoihin: YLÄSALI

*Theodosiuksen obeliski, Istanbul.
Täällä 13 ulkomaalaista turistia kuoli
ja 14 loukkaantui itsemurhaterroristin
uhrina 12.1.2016.*

Kuinka kauan?

Ranskan presidentin mukaan Brys-
selin pommi-iskut 21.3.2016 (34
kuoli, 198 loukkaantui) eivät olleet
isku vain Belgiaa tai Eurooppaa vas-
taan, vaan koko maailmaa vastaan.
Ristiinnaulitseminen ei ollut isku
Jeesus-nimistä juutalaista vastaan,
vaan koko maailmankaikkeuden
hallitsijaa vastaan. Se, että kyse oli
juuri valtataistelusta, ilmenee Jee-
suksen omista sanoista: ”Nyt tämän
maailman ruhtinas syöstään **vallas-
ta**” (Joh. 12:31).

Viimeisellä tuomiolla ”koko jumalaton maailma on Ju-
malan tuomioistuimen edessä syytettynä **valtiorikok-
sesta** taivaan hallitusta vastaan” (Ellen White: *Suuri Taistelu*,
s. 646, Kirjatoimi 1977).

Ristiinnaulitusta sanotaan: ”Lyhyeksi aikaa sinä asetit
hänet enkeleitä alemmaksi, mutta sitten -- panit kaiken
hänen **valtansa** alle” (Hepr. 2:7, 8). ”Vielä tosin emme voi
havaita, että kaikki olisi hänen **vallasaan**” (Hepr. 2:7-9).

Uutisfilmi Brysselin lentokentältä pakenevista ihmi-
sistä todistaa: ”Kun pahat saavat **vallan**, kaikki kätkey-
tyvät” (San. 28:28). Mutta ehkä jo piankin ”on aika tuhota
ne, jotka tuhoavat maata” (Ilm. 11:18). ”Kun he tuhoutu-
vat, koittaa vanhurskauden aika” (San. 28:28). Siis ei ’jos’,
vaan ’kun’.

”Vain vähän aikaa, niin tulee se, jonka on määrä tulla,
eikä hän viivyttele” (Hepr. 10:37). ”Me saamme **valtakun-
nan**, joka ei järky” (Hepr. 12:26-28).

Olemme maahanmuuttajia. Oleskeluluvan ja kansa-
laisuuden haku aika on nyt. Passi on valmiina (Joh. 10:9),
allekirjoitusta vailla. Joko kirjoitit?
— SM

KUVA: ARI LAITINEN

Aikataituri

Eräs kello tikitti vuodesta toiseen ja näytti aina oikeaa aikaa. Eräänä päivänä se alkoi miettiä, kuinka monta kertaa sen täytyy tikittää vuodessa. Se laski yhteen sekunnit ja sai tulokseksi 31 536 000. Kello tuli epätoivoiseksi. ”En kertakaikkiaan pysty siihen, tuo on kyllä liikaa”, se sanoi.

Niinpä se lakkasi tikittämästä. Mutta sitten toinen kello sanoi sille, ettei sen tarvitse tikittää kaikkea 31 536 000 sekuntia kerralla, sekunti kerrallaan riittää. Kello tajusi itsekkin asian ja alkoi taas tikittää.

Onko sinulla ollut jotakin tämäntapaista kokemusta elämässäsi? Että tuntuu, ettei enää pysty elämään, jotenkin on jotakin liikaa? Nyky-yhteiskunnassa kiire ja stressi pyrkivät valtaamaan jokaisen. Emme kai tuon kellon tavoin pyri suorittamaan kaikkea pikavauhtia, samanaikaisesti?

Kun asetamme tavoitteita ja pyrimme niitä kohti, on hyvä muistaa, ettei koko matkaa voi juosta kerralla. Riittää, kun kaikessa rauhassa otamme askeleen kerrallaan.

Psalmi 31:16 muistuttaa: ”Sinun kädessäsi ovat elämäni päivät.” Jes. 33:6 lupaa: ”Sinun tulevat päiväsi hän turvaa, hetkestä hetkeen, hänellä on varattuna apua yllin kyllin, viisautta ja tietoa. Siionin aarre on Herran pelko.”

On suurenmoista tietää, että Herra turvaa matkamme askelesta toiseen. Kun stressisyndrooma pyrkii yllättämään, voimme laulaa: ”Askel vaan kerrallaan käymme eteenpäin suunnan säilyttäin. Taivaan maa aukeaa askel aina kerrallaan.”

Saakoon Taivaan Herra auttaa meitä tajuamaan saman, minkä tuo kello tajusi: elämän matkalla ei tarvitse kiirehtää, koska Herra on apuna ja turvana ”hetkestä hetkeen”. Menkäämme siis eteenpäin askel askeleelta, enempää ei tarvitse.

– Eeva-Liisa Vihermä

”Käyttäkää oikein
jokainen hetki”

– Ef. 5:16

”Turha kiire
vie köyhyyteen.”

– San. 21:5

KUVA: SINIKKA MAKIVIERIKKO

*Kaappikello
runoilija Gustaf
Frödingin (1860-1911)
museokodissa (Alsters
Herrgård, Värmland).*

Näin olet hyväksi nähnyt

Kuvanveistäjä **Väinö Richard Rautalinin** (1891-1943) syntymästä tuli tämän vuoden helmikuussa kuluneeksi 125 vuotta. Hän vaikutti pitkään Tampereella, ja häneltä on useita julkisia veistoksia Tampereen kaupunkikuvassa. Pidetyin niistä lienee suihkukaivo veistos *Kevät* leikkivine lapsineen Pyynikin kirkkopuistossa.

1932 valmistui Viinikan kirkko, jonka alttarisyvennykseen häneltä tilattiin veistos. Siinä Kristus näyttää epäilevälle Tuomaalle haavansa, jotka hän sai ristiinnaulitsemisen yhteydessä.

Rautalin oli ollut pariin otteeseen useita kuukausia Firenzessä, jossa hän oli varmasti tutustunut 1400-luvulla eläneen **Andrea del Verrochion** (1435-1488) *Kristus ja Tuomas* -veistokseen. Veistosparissa ovat molemmat läsnä. Suomessa 1930-luvulla vallinneen laman vuoksi kaksoisveistoksen tekeminen ei voinut tulla kysymykseen. Arkkitehti **Yrjö Vaskisen** (1892-1963) suunnitelmiin oli muutenkin tehty supistuksia. Kuvanveistäjä **Gunnar Finnen** ehdotus oli hylätty liian kalliina. Samasta syystä arkkitehdin haikailema marmorikaan ei käynyt päinsä. Rautalinin ratkaisu oli kullattu, puusta veistetty Kristus yksinään.

Siinä Kristus siirtää oikealla kädellään syrjään vaatetaan rinnan kohdalla ja paljastaa kyljessään olevan keihäänpistojäljen, avoin vasen kämmen paljastaa siinä olevan naulanjäljen.

Veistosta katsellessa mieleen ei tule puuttuva Tuomas, vaan katsoja kokee itse joutuvansa ottamaan kantaa Kristuksen haavoihin – ei niinkään pohtien haavojen olemassaoloa, vaan itseltään puuttuvia konkreettisia todisteita: miksi uskon/uskoisin? Jalustassa on raamatun teksti: ”Autaita ovat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat.” Veistos haastaa katsojan pohtimaan uskonsa perusteita.

Tanskalaisen kuvanveistäjän **Bertel Thorvaldsenin** (1770 – 1844) marmoriveistoksessa ylönnoussut Kristus on myös yksin. Kristuksella on näkyvissä haavat kyljessään, käsissään ja jaloissaan. Hän on levittänyt kätensä, ja veistoksen alaosan tekstissä hän sanoo: ”Kommer til mig.” Tulkkaa minun luokseni (Matt. 11:28).

Veistos kuvaannollisesti nousi sodan tuhasta. Vor Frue Kirke oli tuhoutunut Napoleonin sodissa brittien tykkitulessa. Sitä jälleenrakennettaessa Thorvaldsen sai tehtäväkseen veistää kirkkoon Kristuksen ja 12 apostolia.

Kuoleman ja tuhon keskeltä nousseen kirkon *Kristus*-veistoksen sanojen jatko Raamatussa antaa avaimet ylönnoemuksen todellisuuteen. ”Tulkkaa minun luokseni,

KUVA:JOEL NIININEN

”Autaita ovat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat.”

kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon” (Matt. 11:28).

Meillä ei ole konkreettisia todisteita Kristuksen ylönnoemuksesta, mutta meillä on todisteena sisimmäsämme kaipaus tulla kutsutuksi ja saada lepo, minkä syyllisyyden taakasta pääseminen antaa.

Tekstiyhteydessä Jeesus mainitsee, että se on salattu viisailta ja oppineilta, mutta ilmoitettu lapsenmielisille. Miksi? Siksi, että Isä on näin hyväksi nähnyt. Siitä Jeesus ylisti Isää (Matt. 11:25, 26).

– Joel Niininen

Patenttiratkaisu

Jos ylösnousemuskertomus olisi fiktiota, juoni etenisi niin, että ristiinnaulitun fainit olisivat jo perjantai-illasta jonottaneet etummaista sijaa nähdäkseen sankarinasta astuvan voittajana ulos haudasta. Todellisuus: läsnä 0 kannattajaa, vaikka osoite ja ajankohta oli tiedossa (Luuk. 24:7). Kummitusjutut olivat ilmeisesti uskottavampia kuin ylösnousemus: opetuslapset luulivat lukittujen ovien läpi luokseen tullutta Jeesusta aaveeksi (Luuk. 24:37).

Jos ylösnousemusta oli selvästä näytöstä huolimatta vaikea uskoa (Luuk. 24:41), miten voi uskoa ilman näyttöä? Monille usko onkin lähinnä kulttuuri- ja elämäntyylikysymys, minän kehitysprojekti, sakraali egotrippi (Jumalaa etsitään itsestä) tms. Ikuisen elämän tavoittelu on intensiivisempää tiedemaailmassa kuin kirkossa.

Bioteknikan ja genetiikan laboratorioissa yritetään herättää henkiin sukupuuttoon kuolleita eläimiä. Kantasoluista viljellään ihmisen varaosia. Autoimmuuni- ym. sairauksien hoidossa hyödynnetään yhä enemmän genetiikkaa. Terapeuttisen kloonauksen ja eettisesti arveluttavan reproduktiivisen kloonauksen ero on päämäärissä, ei menetelmissä. Jo nyt perimää muokataan siinä määrin, että siitä puhutaan toisena luomisena (Geo, n:o 2/2002).

Ensimmäisen luomisen ihminen oli suunniteltu kuolemattomaksi. Syntiinlankeemuksesta lähtien jokaisen ihmisen geeneihin on siirtynyt rappeutuminen ja kuolema (1 Moos. 3:22). Jos tiede pystyisi ohjelmoimaan uudestaan niin, että saavutettaisiin ikuinen nuoruus, kauneus ja terveys, soisiko tällainen koeputkikuolemattomuus ihmisarvoisen elämän *kai-kille*?

Entä jos tiedemiehet päättäisivät kehittää vaikkapa orjakategorian, ja sinä kuuluisit siihen ikuisesti? Tai mitä olisi olla superälykäs, taiteellisesti huippulahjakas ja fyysiseltä suorituskyvyltään ylivoimainen, mutta vailla omaa tahtoa

ja persoonallisuutta?

Nykyteknikka auttaa yhä paremmin ymmärtämään, miten Jumala todella olisi voinut luoda kiltin robotin, jotka tottelee automaattisesti. Mutta keinoälyä luodessaan ihmistäkin kiehtoo saada kone ikäänkuin itse ajattelemaan.

Suhteessa ihmiseen Jumala valitsi *mo-lemminpuolisuuden* senkin uhalla, että luotu käyttäisi vapaata tahtoaan väärin. Mutta Kristus eli *vapaaehtoisesti* täysin kuuliaisen elämän. Ylösnousemuksessa tämä hengellinen genomi patentoitiin*, ja kaikki sen ominaisuudet, myös kuolemattomuus, ovat siirrettävissä edelleen uusiin yksilöihin (1 Kor. 15:20, 21, 49).

Opetuslapset tajusivat tästä yhtä vähän kuin mekin. Haltioituminen johtui siitä, että he saivat ystävänsä takaisin. Siitä ylösnousemuksessa pohjimmiltaan on kysymys. Ja siitä, että saamme sen minän, joka olisimme voineet olla, ellei synty olisi sieluamme runnellut. – SM

***) Seikkaperäinen kuvaus löytyy mm. Room. 5:12-21; 1 Kor. 15:12-26, 35-49.**

39-vuotiaana kuollut taiteilija Gunnel Nyman (1909-1948) ilmaisi iankaikkisuuskaipuutaan mm. lasimaljakollaan ”Ylösnousemus”.

KUVA: SINIKKA MAKIVIERIKKO

Herää – kevät tekee terää! Ikikevätkin.

Kutsu hengelliseen herätykseen

Hengellinen herätys ja sen kautta Jumalan yhteyteen pääseminen on elämämme tärkein kokemus. Yksi herätyksen mittareista on, elämmekö uskoamme todeksi kodeissamme, työpaikoillamme, kouluissamme ja seurakunnissamme.

Sain jonkin aikaa sitten mielenkiintoisen kirjeen. Se sisälsi rukouksen, jonka Yhdysvaltojen Kansain osavaltion ministeri, **Joe Wright**, esitti senaattinsa avajaistilaisuudessa. Rukous sai aikaan hengellisen herätyksen, ei vain Kansassissa, vaan myös eri puolilla maailmaa. Vapaasti käännettynä se kuului näin:

”Taivaallinen Isämme. Tulemme tänään eteesi pyytämään anteeksi syntejämme ja etsimään apuasi ja johdatustasi osavaltiomme asioihin. Tedämme, että Sanassasi sanotaan: ’Voi niitä, jotka kutsuvat pahaa hyväksi.’ Juuri sitä me olemme tehneet.

- Olemme kadottaneet hengellisen näkökykymme ja muuttaneet arvomaailmamme pimeydeksi.
- Olemme kohdelleet köyhiämme väärin ja kutsuneet toimintaamme ’arpajaisiksi’.
- Olemme palkinneet omaa laiskuuttamme, ja kutsumme tekoamme hyvinvoinniksi.
- Olemme tappaneet syntymättömiä lap-

siamme ja nimittäneet sitä vapaaksi valinnaksemme.

- Olemme surmanneet abortin vastustajia ja oikeuttaneet sen lainsäädännöllämme.
- Olemme laiminlyöneet lastemme kurittamisen, ja kutsumme sitä lapsen itsetunnon rakentamiseksi.
- Olemme käyttäneet väärin valtaamme ja nimittäneet sitä politiikaksi.
- Olemme myös himoineet lähimmäisemme omaisuutta, ja kutsumme sitä kunnianhimmoksi.
- Olemme saastuttaneet valtiomme ilmapiiriin julkeudella, jumalattomuudella ja pornografialla, ja nimitämme sitä puheen- ja sananvapaudeksi.
- Olemme tehneet toimintamme naurun-alaiseksi kunnioittamalla joidenkin esisiemmen typeriä arvoja, ja kutsumme sitä valistukseksi.

Tutki meitä, oi Jumala, ja tunne sydämemme. Anna anteeksi väärät tekomme ja puhdista meidät kaikista synneistämme. Tee meistä todella vapaita! Aamen.”

Rukoukseen reagoitiin senaatissa välittömästi. Vastalauseeksi joukko lainlaattijoita marssi ulos salista. Central Christian Church -seurakunnan (jonka pastori Wright oli) puhelinlinjat ruuhkautuivat 5000:sta puhelinoitosta seuraavan viikon aikana. Vain 47 soittajaa kritisoi kielteisesti, loput kiittelivät Wrightin rohkeutta esittää asioita niin kuin ne olivat. Senaatin avajaisten jälkeen eri puolilta maailmaa tuli pyyntöjä saada kopioita hänen rukouksestaan.

Kun toimittaja **Paul Harvey** liitti radio-ohjelmansa loppuun Wrightin rukouksen, hän sai runsaasti myönteistä palautetta. Samaisessa ohjelmassaan hän sanoi: ”Saavuttakoon tämä rukous koko kansakuntamme. Toiveemme on, että voisimme koko sydämeistämme kutsua kansaamme Jumalan siunaamaksi kansaksi.”

Herätys on totuuden tajuamista

Pyhä Henki on totuuden Henki. Kun Joe Wright paljasti ”totuuksia” osavaltionsa

käytännöistä, se avasi ihmisten silmät näkemään syntinsä. Jumalan Henki näyttää maailmalle todeksi synnin, vanhurskauden ja tuomion (Joh. 16:7–15).

Kun me erehtyvät ihmiset tajuamme Kristuksen puhtauden ja rakkauden, heräämme myös näkemään omat syntimme ja kännymme Herran puoleen etsimään hänen armoaan ja anteeksiantamustaan. Synnintunto on varmin merkki hengellisestä heräämisestä. Näin myös ensimmäisenä kristillisenä helluntaina ”he saivat piston sydämeensä” (Ap. t. 2:36,37).

Herätys ja parannus

”Parannus” ei tarkoita oman elämänsä ja tekojensa parantelemista, vaan mielenmuutosta. Jumalan Henki antaa mielenmuutoksen. Tämä uudestisyntyminen ei tapahdu vain kerran elämässä, vaan herännyt henkilö kääntyy jatkuvasti, joka päivä, Jumalan puoleen ja turvautuu yksin hänen armoonsa ja rakkauteensa. Jos rakkaus Kristukseen ei saa aikaan kuuliaisuutta, aitoa parannusta ei ole tapahtunut.

Herännyt elää lähellä Herraa

Pekka Simojoen ja Anna-Mari Kaskisen kauniissa virressä toistetaan sanoja: ”Onneni on olla Herraa lähellä...” Koemme Jumalan siunauksia, kun elämme hänen tahtonsa mukaan. Herrasta virtaa meihin iloa, rauhaa, terveyttä, voimaa, rakkautta ja kaikkea sitä, mitä tarvitsemme elämässämme.

Herännyt ihminen tajuaa tämän ja hakeutuu Kristuksen seuraan, käy jumalanpalveluksissa ja rukoukskokouksissa, lukee mielellään Jumalan Sanaa ja kertoo Jeesus-ystävästään toisillekin.

Miten pysyä heränneenä?

Mitä tehdä, jotta rakkaussuhde Kristukseen säilyisi tuoreena ja elävänä? Raamattu antaa yksinkertaisia neuvoja:

- Usko Jeesukseen.
- Turvaa Jumalan armoon ja luota hänen rakkauteensa.
- Elä käskyjen mukaan.

- Laita arvosi, tavoitteesi, ajatuksesi ja elämäsi samansuuntaisiksi Herrasi elämän ja opetusten kanssa.

- Anna hänen rakastavien ja hyvien suunnitelmiansa toteutua elämässäsi.

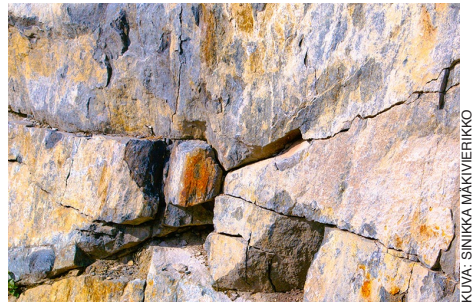
- Luota Pyhän Hengen johdatukseen: ”Hän, joka on alkanut sinussa hyvän työnsä, on myös itse vievä sen päätökseen”.(Fil. 1:6).

Emme aina ymmärrä Jumalan sallimusta elämässämme ja rakkaittemme kohdalla, mutta Raamattu kehottaa meitä elämään ”uskossa eikä näkemisessä”. Jos teemme niin, säilymme heränneinä.

Mitä Joe Wrightin rukous opettaa?

Joe Wright toimi rohkeasti vakaumuksensa mukaan. Hän osoitti uskoa Jumalan Sanaan ja Herraan, jota hän palveli. Elävä usko on uskaltamista. Hän esitti myös nöyrästi kansansa puolesta anteeksipyynnön Mestarilleen. ”Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon” (1. Piet. 5:5).

Jeesus kutsui opetuslapsiaan olemaan raittiita, valvomaan ja rukoilemaan. Seuratkkaamme hänen neuvoaan, mitä lähemmäksi saavumme hänen takaisintulonsa päivää!
– Pekka Tähti

KUVA: SINIRKA MÄKIVIERIKKO

”Te tiedätte silloin, että minä olen Herra, kun minä aukaisen hautanne ja päästän teidät, kansani, haudoistanne. Minä panen teihin henkeni, niin että te heräätte eloon” (Hes. 37: 13, 14). Jos koet itsesi hengellisesti kuolleeksi, rutikuivaksi kuin autiomaassa kauan viruneet luut, lue Hes. 37 luvun kuvaus, mitä sellaisille luille tapahtui.

KUVA: SINIKKA MAKVIERIKKO

Sig ja!*

Vaimoani ja minua pyydettiin kääntämään osa tanskalaisten **Sissel-Jo Gazanin** ja **Sif Meincken** kirjaa rakkaudesta *Sig ja!* Kirjoittajan oma avioliitto päättyi eroon, ja hän ajatteli, että avioliiton ammattilaisilta (luterilaisilta pastoreilta) voisi saada vinkkejä siitä, mitä rakkaus on ja kuinka rakkauden voi saada kestäväksi.

Suhtauduin hankkeeseen penseästi. Ajattelin, etteivät liberaalit tanskalaiset papit ja rakkaudessaan pettynyt toimittaja pysty sanomaan rakkaudesta mitään, mitä ei jo olisi sanottu moneen kertaan. Olin täysin väärässä. Eepos on erinomainen. Se lähestyy parisuhdetta ja rakkautta lämpimällä ja ihmisiä kunnioittavalla tavalla. Kirjassa oli syvällisiä, tuoreita ja haastavia ajatuksia, jotka eivät liity vain ihmisten väliseen rakkauteen, vaan joissa on myös kristilliseen ja jumalalliseen rakkauteen liittyviä ulottuvuuksia. Referoin seuraavassa muutamaa niistä, vaikka on tässä sekoituksena omiakin mietteitäni.

Mitä rakkaus on?

Elämme maailmassa, jossa päivä päivältä ihmiset määrittelevät rakkauden yhä huonommin. Kauhustuttavan huonosti. Joka päivä ilmestyy uusi elokuva, näytelmä, kirja tai artikkeli rakkaudesta, ja ne kaikki ovat johtamassa meitä harhaan. 1700-luvulta alkaen romanttisen rakkauden unelma on vahvistunut, ajatus sielunkumppanista, ainoasta oikeasta, käsitys, jonka mukaan olemme jotenkin vajaita, kunnes löydämme sen puuttuvan

toisen, sen yhden ainoan ja oikean, joka täydentää meidän vajauttamme ja jonka vajauksia minä puolestani täydennän.

Mutta onko Raamatussa mitään, mikä sopisi ajatukseen yhdestä ainoasta oikeasta – paitsi suhteessa Jumalaan? Suhteessa toiseen ihmiseen – ei sanaakaan. Romanttisen rakkauden, yhden ainoan oikean, etsiminen on oikeastaan kreikkalainen ajatus, ei kristillinen eikä raamatullinen.

Tämän väärän käsityksen vahvistuessa on alettu yhä pahemmin sekoittaa myös seksuaalinen vetovoima ja rakkaus. Mutta vääristynyt kuva rakkaudesta johtaa aina pettymiseen. Siksi tarvitaan Raamatun määritelmää.

Kistillinen rakkauden määritelmä

Raamatulliseen rakkauteen ei kuulu epärealistiset odotukset. Jumala rakastaa heikkoja ja vajavaisia. Niin hän on tarkoittanut meidätkin rakastamaan.

Rakkaus on kärsivällinen, rakkaus on lempeä. Rakkaus ei kadehdi, ei kersku, ei pöyhkeile, ei käyttäydy sopimattomasti, ei etsi omaa etuaan, ei katkeroidu, ei muistele kärsimäänsä pahaa, ei iloitse vääryydestä vaan iloitsee totuuden voitaessa. Kaiken se kestää, kaikessa usko, kaikessa toivoo, kaiken se kärsii (1 Kor 13: 4-7).

Paras kuvaus tällaisesta rakkaudesta on vanhempien rakkaus lasta kohtaan. Yleensä se kestää, vaikka lapset toimivat väärin tai odotusten vastaisesti. Tämä rakkaus uhrautuu lapsen puolesta, sillä ei ole rajoja.

Jumala toimii samoin kanssamme. Samanlaisen rakkauden tulisi ulottua myös parisuhteeseen ja ihmissuhteisiin. Parisuhteen toinen osapuoli tulisi nähdä lähimmäisenä, jolle tulee osoittaa rakkautta niin kuin toivoisimme sitä itsellemme osoitettavan.

Vaikea vaellus

Onko rakkaus helppoa? Ei, vaan mieltetömän vaikeaa. Kaikilla on toiveita toi-

*) Sig ja! = Sano kyllä!

sen suhteen, mutta rakkaus ei toimi muutostilastan kanssa.

Ehkä rakkauden ymmärtää paremmin, jos ajattelee sitä matkana: Ihmisen sielu on eristyksessä, josta se pääsee murtautumaan ulos oikeaan elämään vain uskaltautumalla elämän tärkeimmälle matkalle – suuntana rakkaus.

Benny Andersen kutsuu rakkaalleen kirjoittamiaan runoja nimellä *Sydämeni vaellus*. Oleellisinta on päästä toinen ihminen matkalle omaan sisimpään elämänsä ja itse tehdä matkaa toisen ihmisen sisimpään elämään.

Kun ihmiset tulevat kirkkoon vihittäviksi, ei saisi olla mitään, mitä he haluavat enemmän kuin tätä matkaa. Helppo matka se ei ole, siinä joutuu antamaan itsensä alttiiksi. Apuvälineeksi meille on annettu rakkauden käsky. Jumala ei anna rakkaudelle vain siunausta – hän antaa käskyn rakastaa.

Voimme syystä väittää vastaan. Tunteet eivät ole käskettävissä! **Kierkegaard** on ratkaissut ongelman niin, että käskyn seuraaminen on valinta rakastaa. Emme voi valita tunteitamme, mutta voimme valita tehdä rakkauden tekoja.

Vain silloin koko elämä saa merkityksensä rakkaudesta, emmekä enää ensisijaisesti huolehdi itsestämme.

Rakkauden vaatima rohkeus

Erityisesti silloin, kun tunne ei ole palaava, on rakkauden vuoksi tehtävä hyppy pimeyteen. On tehtävä rakkauden tekoja.

Elämme kertakäyttökulttuurissa, jossa suhteet päättyvät helposti, jossa tavarat heitetään pienen käytön ja kulutuksen jälkeen roskiin. Emme kohtaa kestävä ylläpidon haastetta, johon paras lääke on kristillisen uskon keskeinen oppi – anteeksianto.

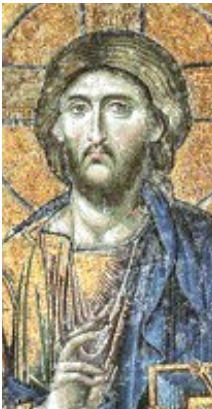
Tanskalaisessa vihkiseremoniassa on ajatus siitä, että kukaan ei koskaan omista rakkautensa kohdetta. Rakkaus ei ole täysin ihmisten hallittavissa.

Kestävä rakkaus ei ole vain käskyn seuraamista ja valintaa, vaan se on myös ihme. On muistettava: emme omista toista emmekä myöskään rakkautta.

Ei kuitenkaan saa koskaan epäillä rakkautta ja sen ihmettä. Jos näin teemme, olemme luovuttaneet jo etukäteen. Onhan suurin kaikesta oleellisesta rakkaus.

– Kai Arasola

Rakastatko minua?

KUVA: ARI LÄNTINEN

Mosaikki. Hagia Sofia, Istanbul.

Puhumme sujuvasti Jeesuksen rakkaudesta, mutta kysyttäessä, rakastammeko Jeesusta, hämmennymme. Mistä sen tietää? Pitääkö *tuntea* jotain? Pietarilta kysyttiin samaa. Tarkoittiko Jeesus tunnetilaa? Eräessä yhteydessä Jeesus liitti rakkauden anteeksiantoon: paljon anteeksi saanut rakasti paljon. Rakastatko-kysymys voikin tarkoittaa: Tarvitsetko anteeksiantoa? Jos vastaus on 'tarvitsen', se on Jeesuksesta yhtä kuin 'rakastan'.

Pääsiäisateriaalla opetuslapset sanoivat: "Uskomme, että olet tullut Jumalan luota." Juuri sen asian uskominen juuri sillä hetkellä oli rakkautta, jota "Isä itsekin" arvosti opetuslapsissa (Joh. 16:27). 'Uskon' – siis 'rakastan'.

Viimeinen rakkaudentunnustus Jeesukselle ihmisenä kuului: "Muista minua, kun tulet valtakuntaasi." Tunnetila ei ratkaisut. Ryövärin kaipaus jostain paremmasta todellisuudesta riitti. Se oli rakkautta siinä tilanteessa: Jeesus sai olla uskossaan haaksirikkoon joutuneelle parasta, mitä hän tiesi: Perilleviäjä. Rakkauden olemus on kutsua toisesta esiin tämän parhain minä. Kun ahdingossa oleva vetoaa tarpeineen Jumalaan, se on rakkautta, jota hän ei voi vastustaa (Jer. 31:20).

– SM

Lammaspaimenet kuuluvat Turkin vanhaan kulttuuriin ja maalaismaisemaan. ”Minä olen lampaiden portti. Se joka tulee sisään minun kauttani, pelastuu” (Joh. 10:9).

Terveisiä Turkista!

Täällä Troiassa, Raamatun Troaassa (kuva alla), Paavali pitkitti kerran puhettaan puoleenyöhön. Tällöin nuorukainen nimeltään Eytykus nukahti ja putosi kolmannelta kerroksesta maahan. Poika nostettiin ylös kuolleena, mutta hätiin tullut Paavali kietaisi käsivartensa hänen ympärilleen ja totesi, että pojassa oli vielä henki. Paavali jatkoi puhetta päivänkoittoon asti, poika vietiin kotiin elävänä ja – ilmeisesti vanhemmat ja muutkin – ”tulivat suuresti lohdutetuiksi” (Apt. 20:7-12). – *Ari Laitinen*

KUVA: ARI LAITINEN

Laodikean pääkatu nykyasussaan. Ilm. 3: 14-21:n lisäksi myös Kolossalaiskirje piti lukea heille (Kol. 4:15, 16). Paavali sanoi käyneensä ”kovaa taistelua” Laodikean seurakunnan puolesta (Kol. 2:1). Ilmeisesti esirukouksissaan.

KUVA: ARI LAITINEN

Sardesin synagogaan (antiikin ajan suurin) mahtui noin 1000 henkeä. Sen rakensivat Babylonian juutalaiset, jotka Antiokus III Suuri (242-187 eKr) kutsui Sardesiin. Laodike-puolison kuoltua Antiokus julisti tämän jumalattareksi.

KUVA: ARI LAITINEN

Sardesin pieni kirkko 400-luvulta on yksi maailman vanhimpia. Mahdettiinko siellä lukea sitä sanomaa, mikä Sardesin seurakunnalle annettiin Ilm. 3:1-6:ssa?

Hyppää kyytiin

Filippiinit on yksi harvoja Aasian valtioista, joissa on oikeanpuoleinen liikenne. Vielä viime vuosisadan alkupuolella liikenne oli vasenkätistä” johtuen Englannin vaikutuksesta Kaakkois-Aasian monissa maissa. Toisen maailmansodan loppupuolella amerikkalaisjoukot vapauttivat Filippiinit japanilaisten miehityksestä.

Sodan loputtua vuonna 1945 amerikkalaiset myivät tai lahjoittivat suuren määrän sotilaskäytössä olleita jeepejä filippiiniläisille. Nämä oli kuitenkin rakennettu oikeanpuoleista liikennettä varten. Niinpä Filippiineillä säädettiin pikavauttia uusi laki, jolla liikenne muutettiin oikeanpuoleiseksi. Jeepeit muunnettiin joukkoliikenteeseen sopiviksi: runko pidennettiin, sisälle laitettiin pitkät penkit – ja ”jeepney” oli syntynyt.

Nykyään maassa on paljon amerikkalaisia, varsinkin eläkeikäisiä miehiä. Oikeanpuoleinen liikenne helpottaa selvästi heidän ja monien muiden turistien liikenteessä selviämistä.

Liikenteessä jyrää myös massiivisia katumaastoreita – ihan kuin ei olisi ahdasta jo muutenkin.

KUVAT: ESKO MAKIVIERIKKO

Länsimaalaiset kulkevat yleensä **taksilla**. Se on helppoa, halpaa ja turvallista. Ilmastointi voi tosin olla säädetty niin kylmälle, että voi tulla vilu. Siksi on hyvä olla kevyt pusero mukana. Lähtöhinta on 40 pesoa (7,50 kr), tunnin ajosta voi kertyä 500 peson lasku (94 kr). Teiden ruuhkaisuuden vuoksi kulku on hidasta, lyhyeenkin matkaan menee paljon aikaa.

KUVA: ESKO MAKIVIERIKKO

”**Minipyörä**” on helppo ottaa mukaan minne vain. Niissä ei ole jarruja, jarrutus tapahtuu painamalla sandaali maahan. Kypärä on niiden käyttäjille tuntematon käsite.

Pedi-cab, sivuvaunullinen polkupyöräksi, on mukava lyhyellä matkalla. Siihen mahtuu kahdesta neljään henkilöä. Etuosa on avoin, joten katunäkymien tarkkailuun ja kuvien ottamiseen on erinomainen mahdollisuus. Matkan hinta 5 pesoa (0,90 kr) lyhyellä matkalla.

Kevytmoottoripyörä tai **skootteri** on yleisin kulkuneuvo. Kuvan (alla) Hondan päällä on kauppakassien lisäksi poika, isä, tytär ja äiti, kaikki hyvässä sovussa.

Bensiinin hinta on alle puolet Ruotsin hintatasosta. Kyyti on halpaa, mutta hengenvaarallista: ajovarusteina useimmiten t-paita, shortsit, flip-flop -sandaalit, joskus kypärä. Yleisimpien (Honda, Yamaha, Suzuki, Kawasaki) merkkien lisäksi liikenteessä on useita kiinalaisperäisiä moottoripyöriä.

Habal-habal (=moottoripyörätaksi) vie matkustajat alueille, joille ei ole jeepey-yhteyksiä, vaikkapa merenrantaan tai ylös vuorille. Habal-habal voi kuljettua kaksi aikuista ja lapsen – ainakin. Hinta 7 pesoa (1,30 kr) lyhyellä matkalla.

KUVA: ESKO MAKIVIERIKKO

Motor-cab / tricycle on sivuvaunulinen moottoripyörätaksi, johon mahtuu vähintään kuusi henkilöä. Matkan teko on mukavaa, tuuletus pelaa, mutta pimeällä voi tulla kylmä viimassa. Etukopin ikkuna on usein peitetty kuvilla ja teksteillä suojaamaan auringon kuumuudelta. Motor-cab odottaa niin kauan, että kaikki matkustajapaikat ovat täynnä, vasta sitten matka alkaa.

Uusia jeepejä valmistetaan edelleenkin, mutta Suzuki-merkkiset **minivanbussit** ovat nykyään yleisempiä. Myös ne odottavat lähtöterminaalissa niin kauan, kunnes kaikki matkustajapaikat – tai vähän ylikin – on täytetty. Tungos on kova, välillä istutaan jopa sylikkään. Seisomaan matalassa tilassa ei mahdu (vain kaukoliikenteessä käytetään suurempia busseja). Tekisi mieli valittaa joko ihmisoikeusjärjestöön tai eläinsuojeluyhdistykseen. Taistelulukkojen kuljetus busseissa on aivan normaalia. Kerran eräällä matkustajalla oli lattialla kaksi kassia. Molemmat kiekuivat vuorronperään.

Matkan hinta viiteen kilometriin asti on 7 pesoa (1,30 kr), sitten taksa alkaa nousta. Raha menee kädestä käteen rahastajalle tai kuljettajalle, joka ajon aikana ottaa kolikot ja setelit vastaan ja

Kulkuneuvoja ja kyytiläisiä riittää. Kelissä joskus toivomisen varaa...

KUVA: ESKO MAKIVIERIKKO

KUVA:ESKO MÄKIVIERIKKO

Vas. sininen motor-cab, keskellä punainen multicab. Keltaisen säiliöauton Sika-logo ei viittaa lastiin, kyseessä on betoniteknologian tuotteita.

lähettää vaihtorahan takaisin – pimeäläkin. Muuten varovaisuus on tarpeen, kun käsittelee rahaa tai kännykkäänsä. Ruuhkassa tai liikennevaloissa varas voi napata kukkaron tai puhelimen avoimesta ikkunasta.

Yleisin tavarankuljetukseen käytetty auto on **multicab**, jossa on ohjaamo kuljettajalle ja apumiehelle, sekä pieni lavaosa. Raskaan kuljetuksen **kuorma-autot** ovat usein Isuzu-merkkisiä. Kuvan säiliöauton merkistä en tiedä, mutta ei se ainakaan sikoja kuljeta, vaikka Sika luokeekin kyljessä. Se on pikemminkin betonin kuljetusauto.

Ilmasto Filippiineillä on ihanteellinen kaksipyöräisen kanssa kulkemiseen. Ajoittain rankkakin sade viilentää me-nohaluja ja tekee ajamisesta vaarallisen. Monien ajoneuvojen renkaat ovat sileät, jolloin vesiliirto on mahdollinen. On sangen yleistä, että kaksi- ja kolmipyöräisillä ajoneuvoilla ajetaan lyhyitä matkoja väärällä puolella katua, siis vastaantulevan liikenteen kaistalla. Pyörillä, oli niissä moottori tai ei, tapahtuu lisäksi hurjaa sik-sak -pujottelua.

Liikkuipa millä kulkuvälineellä tahansa, liikenne täällä on yhtä seikkailua. Paikalliset katoliset tekevät aina ajoneuvon noustessaan ristinmerkin. Näin he pyytävät varjelusta matkalleen. Itse en usko ristinmerkin tehoon, mutta kylläkin

rukoukseen, mikäli se sisältyy tuohon toimenpiteeseen.

”Ihminen suunnittelee tiensä, mutta Herra ohjaa hänen askelensa” (Sananl. 16:9). Minne tahansa tie viekin, on turvallista tietää, ettei tarvitse kulkea yksin. Liikenteen keskellä, suojatielläkin, saa pyytää Herraa ohjaamaan askeleet ja toimimaan ”liikennepoliisina”.

– Esko Mäkivierikko

KUVA:?

Ajelen Haojue Lindy 125cc -scooterilla Cebun maisemissa.

KUVAN SINIKKA MÄKI/IERIKKO

Mikä aamu!

Yön vaihtuminen aamuksi tarjoaa luonnostaan uuden tarkastelukulman elämäämmme. Yön merkitys ei ole vain sen suomassa levossa, vaan se on toistuva syke, joka siirtää osan mielemme sisältöä unholaan. Unohtamisen taito on osa mielenterveyttämme. Voimmeko vaikuttaa siihen, mitä unohdamme?

”Unhottaen sen, mikä on takana, ja kurottautuen sitä kohti, mikä on edessäpäin...” (Fil. 3:13). Paavalin kuvaus omasta elämänsenteestaan on aktiivisen, päämäärätietoisien henkilön asenne. Hän eli tässä ja nyt, mutta samalla katse luotuna eteenpäin. Hän ei halunnut päästää tähän hetkeen menneisyydestä häiritseviä aineksia.

Mitä hän halusi unohtaa? Mikä takanapäin oli sellaista, jonka unohtaminen ei ollut ainoastaan oikeus, vaan välttämättömyys? Paavali viittaa elämänsä vaiheeseen ennen kristityksi tulemistaan. Hänellä oli hyvä syntyperä, hän oli saanut hyvän koulutuksen. Hän oli ollut hyvin aktiivinen, menestynyt, kädet täynnä työtä oleva henkilö. Hänellä oli erinomaiset henkilökohtaiset suhteet niihin, joilla oli vaikutusvaltaa. Sitä – kuten päätösvaltaa – oli kertynyt hänelle itselleenkin aimo annos.

Tämän inhimillisesti katsoen loistavan elämänjakson muistelemisen olisi monesta ollut hyvin mieluista. Moni olisi

omana elämänään sellaisesta kertoestaan herkutellut sen vaikuttavilla yksityiskohdilla. Tällainen omahyväisyys leimaa monia julkaistuja elämäkertoja.

Paavalilla tähän vaiheeseen sisältyi kuitenkin aines, joka muutti menestyksen hänelle taakaksi: syyllisyys. Se sai hänet käyttämään inhimillisestä menestyksestään ilmaisua tappio ja roska. Voitto muuttui tappioksi ja kallisarvoinen roskaksi.

Paavalilla syyllisyys oli kietoutunut inhimilliseen menestykseen ja hyväksyntään, vahvaan itsetuntoon, Pietarilla epäonnistumiseen ja halveksittuun käytäytymiseen. Hänen itsetuntonsa sai vakavan iskun, kun hän, rohkeutensa menettäneenä, kielsi Jeesuksen. Yhteistä molemmissa tapauksissa on syyllisyys. Yhteinen on myös tie tästä eteenpäin.

Ensimmäinen askel on tajuta tehneensä väärin. Usein tämän pystyy toinen ihminenkin saamaan aikaan. Itse asiassa olemme aika taitavia ja halukkaitakin löytämään toistemme virheitä ja saattamaan ne asianomaisen tietoon. Mutta perustavaa laatua olevan askeleen – syyllisyyden Jumalan edessä – voi saada aikaan vain Pyhä Henki. Jeesuksen sanojen mukaan Pyhä Henki *näyttää* maailmalle synnin.

Miten Pyhä Henki johdattaa ihmiset niin erilaisista lähtökohdista samaan asemaan, syntisen paikalle, on Jumalan ihme. Siitä aukeaa ovi anteeksiantoon ja armahdukseen. Se on perusta mahdollisuudelle ja oikeudelle unohtaa, häivyttää mielestään menneisyyden taakka. Tätä oikeutta Paavali käyttää sanoessaan: ”Unhottaen sen, mikä on takana...”

Käyttämässäni käsitteparissa ”yö – aamu” unohtaminen liittyy yöhön. Sitä seuraa aamu, jonka valon kajo avaa uuden näkymän tulevaisuuteen: ”Kurottautuen sitä kohti, mikä on edessäpäin, minä riennän kohti päämäärää.” Anteesianto antaa *oikeuden* unohtaa, kurottautumisessa päämäärää kohti meillä on

menetelmä, miten voimme unohtaa. Kurottautumisen kohteet tulevat unohtettu-
jen tilalle.

Jeesus sanoi: ”Minä olen maailman valkeus.” Minä olen elämäsi uuden aamun Luoja. Irrotan sinut anteeksiannollani pimeästä syyllisyyden yöstä.

Juuri tämä aamu, tämä päivä, on ensimmäinen osa tulevaisuuttamme, kurottautumista kohti päämäärää, ”kohti voittopalkintoa”. Voittopalkinnon tuomisella kurottautumisen kohteeksi on tarkoitus saada kristityn suuhun voitonmaku.

Voittajana maalilinjaa kohti kurottautuva juoksija ei enää ajattele taakse jäänyttä matkaa. Hänen sydämensä täyttää voitonriemu. Kristillinen ilo on tarkoitettu olemaan osa tätä päiväämme. Kysymys on elämänasenteesta, joka siirtää huomion pois itsestämme, epäonnistumisistamme ja näennäisistä onnistumisistammekin, ja kohdistaa sen Jeesukseen Kristukseen, hänen kauttaan saatavaan voittoon.

Ei ole merkitystä sillä, onko syyllisyytemme kietoutunut menestykseen ja voittoihin, vai epäonnistumisiin ja tappioihin. Anteeksianto suo oikeuden unohtaa menneen ja nousta uudenlaiseen päivään, joka on täynnä todellista elämää, voitto Kristuksessa ulottuvillamme.

– Joel Niinen

Britannian CLEAN FOR THE QUEEN -kampanja haluaa antaa puhtaan maan syntymäpäivälahjaksi 90 vuotta täyttävälle kuningatar Elisabeth II:lle.

Siistiä

Britanniassa on meneillään siistimiskampanja kuningattaren tulevan 90-vuotisjuhlan kunniaksi. Yksi osallistujista, **Wayne Dixon**, aloitti **Koda**-koiransa kanssa 7000 mailin (n. 11 270 km) roskankeräysvaelluksen. Matkan varrella hän pitää roskatalkoiden lisäksi yleisötempauksia kannustaen ihmisiä tietoisempaan roskaamisen välttämiseen. Kestäähän esimerkiksi paperikassin biologinen hajoaminen luonnossa noin kuukauden, appelsiinin- ja banaanikuoren pari vuotta, muovikassin 10-20 vuotta, tupakkansatsan jopa 12 vuotta, muovipullon 450 vuotta. Brittiveronmaksajien kukkarosta kuluu kapunkien katujen roskahuoltoon lähes miljardi punttaa (≈11,8 mrd kr) vuodessa. (Lähteet: www.cleanforthequeen.co.uk; www.thebigtidyup.org).

Helsingin kaupungilta menee roskien keräämiseen, maalitöhyjen poistamiseen ja muuhun siivoamiseen vuosittain 11 miljoonaa euroa (≈102 milj. kr). Kaupungininsinööri **Raimo K. Saarisen** mukaan suurin osa on täysin vapaaehtoisesti valittua tuhlusta, joka voitaisiin välttää, jos ihmiset siivoaisivat itse jälkensä roskalaatikoihin. 75 % näin tekeekin – omasta mielestään... Vain 0,6 % tunnustaa heittävänsä roskia ympäristöön (*Tekniikka ja talous*, 25.4.2012). Suomessa yhdyskuntajätettä kertyy 493 kg/asukas/vuosi, Ruotsissa 458 kg, Tanskassa 747 kg. Ruotsi kierrättää 33 % ja kompostoi 16 %, Suomi 19 % ja 13 %. Jätteen energiakäytössä Suomi sijoittuu kymmenen parhaan EU-maan joukkoon (*Turun Sanomat*, 22.4.2015).

Odotamme Kuningasta. ”Pankaamme pois kaikki mikä painaa, ja synti” (Hepr. 12:1). ”Pankaa pois kaikki saasta ja pahuus” (Jaak. 1:21). ”Jättäkää siis kaikki pahuus ja vilppi, kaikki teeskentely ja kateus ja kaikki panettelu” (1 Piet. 2:1). ”Heittäkää kaikki murheenne hänen kannettavakseen” (1 Piet. 5:7). Olipa syntinsä tunnustavia ihmisiä 0,6 % tai 100 %, Jumala siivoaa: ”Kaikki syntimme sinä heität meren syvyyteen” (Miika 7:19). Siistiä! – SM

Rikesakko Suomessa ”vähäisestä roskaamisesta” on 100 €, Ruotsissa 800 kr, törkeästä roskaamisesta täällä voi saada vuoden vankeutta. Tupakkansatsoja laki ei koske, vaikka niitä Ruotsissa heitetään maahan miljardi kpl vuodessa. (Lähde: *Supermiljöbloggen* 20/10 2013; Häll Sverige rent: ”Vad säger lagen?”).

Uroteko

Muistathan **Alf Henriks-sonin** runon: ” Ett ord som en människa fäster sig vid, kan verka i oberäknelig tid...” **Ari Laitisen** lause: ”Paino laskee samoin kuin se nouseekin, eli syömällä”, tarttui harmaisiini (YS 4/2014). Kun hän vielä lisäsi, että kaurapuuro on täyttävää, pulpahti ajatus usein pintaan.

Vatsani on ollut pidemmän aikaa ”protestipäällä”, ja kerran, huonosti nukuttun yön jälkeen, päätin koella Arin neuvoa.

Aloitin hunajalla maustetulla kauravellillä aamulla, päivällä ja illalla. Totta oli, nälän tunnetta ei ollut.

Vähitetellen velli vaihtui puuroksi. Lisäsin marjoja, mutta jätin sokerin kokonaan pois. Hyvä oli olo edelleen.

Pääruoaksi keitin erilaisia vihanneksia ja sipuleita, mutta puuro sai korvata leivän. Aluksi mixasin kaiken. Jostain syystä kaikenlaiset pavut aiheuttavat minulle vatsakipua. Saadakseni tarvittavat proteiinit, mixasin pähkinöitä ruokaani.

On tärkeää tarkistaa, että keho todella saa kaikki ne ravinteet, joita se tarvitsee. Voi helposti käydä niin, kuten eräs lääkäri jo kauan sitten Turussa sanoi, että ihmiset ovat lihavia, mutta kärsivät silti ravinto-

aineiden puutoksesta sekä sen aiheuttamista sairauksista.

Käytännössä huomasin myös, että jos on nälkäinen, syö ruokaa valmistessaan kaikkea, mitä käteen sattuu. Siksi nälän yllättäessä keitin nopeasti kaurapuuron ja söin sen kanssa tuoreita marjoja. Sen jälkeen valmistelin ruoan seuraavaksi kerraksi. Näin painoni laski puolessa vuodessa reilusta ylipainosta normaaliin, juuri niin kuin Ari neuvoi: syömällä. Tähän kuuluu toki myös liikunta ja hyvä kontakti Isäämme taivaassa.

– *Seija Leino*

Upea uroteko – kansanterveydenkin kannalta!

Seija vas. jouluna 2014, oik. jouluna 2015. Maailman aikuisista 1,9 miljardia on ylipainoisia, alle 5-vuotiaista lapsista 42 miljoonaa. Ylipainoisten osuus väestöstä Suomessa on noin 58,7% (194 maasta sijalla 48), Ruotsissa 49,7 % (sija 90). Ylipaino on kuudenneksi yleisin kuolemaan johtavien sairauksien riskitekijä Samassa maassa voi samalla alueella, jopa samassa taloudessa, olla sekä aliravitsemus- että ylipaino-ongelmia. (Lähteet: WHO Fact sheet n:o 311, January 2015; Överviktsguden.se: ”Statistik om övervikt”; HS 16.12.2012). Myös hengellisessä taloudessa yksi elää kituutta, toinen herkuttelee. Onkohan kaikilla pöydillä tarjolla tasapainoisesti armoa ja totuutta?

Timantin säihkettä 60 vuoden matkalta

KUVA: S. MÄRKVIKKO

Adventtikirkon pitkäaikaiset palvelijat, **Heikki** ja **Kaarina Luukko**, viettivät timanttihäitään 31.12.2015 omaistensa ja ystäviensä seurassa Norrtäljessä. Juhla-ateria, sydämelliset puheet ja erikoisesti tilaisuuteen liittyvä musiikki loivat mieliinpainuvan tunnelman. Heikki ja Kaarina puhuivat toisilleen ja lapsilleen, joita on jo useassa polvessa. He kertoivat myös yhteisen matkansa alkuvaiheista, kahden nuoren tunteista Hultaforsissa, missä he tapasivat. Kertomuksiin liittyi myös eräs Beethovenin pianosonaatti, joka romanssin alkuvaiheessa vaikutti yhteisen taipaleen alkuun.

Heikki oli ollut jo jonkin aikaa Hultaforsissa laitospöytämiehenä. Hän oli nähnyt unta tulevasta elämänkumppanistaan. Pari viikkoa unen jälkeen Kaarina tuli Hultaforsiin kolmen muun suomalaisneitosen kanssa. Olisikohan tuo uneksittu joku heistä? Heikki ajatteli. Seuraavana perjantai-iltana Kaarina kuuli jostain pianonsoittoa. Tutun ”Kuutamasonaatin” sävelet kantautuivat erästä salista. Hän meni katsomaan, kuka soittaa. Laitosmies Luukkohan se siellä soitteli, ja kuulijoita taisi olla

useampiakin. Tuolloin Heikki huomasi unensa toteutuneen.

Hultaforsista Heikin ja Kaarinan 60-vuotinen taival on kulkenut Suomen lukuisten pitäjien, Tukholman, Englannin ja Afrikan kautta Norrtäljeen, jossa he viettävät eläkepäiviään. Ja vielä kerran Beethovenin kuutamasonaatti loi tunnelmaa, kun juhlan pianisti, **Ulla Schuback**, tulkitsi sen isälleen ja äidilleen tavalla, johon musikaalisuuden lisäksi sisältyi myös paljon muuta.

Kiitollisina toisilleen ja Luojalleen, joka on suojellut ja siunannut heidän yhteistä matkaansa, he timanttihäitänsä juhlivat, Heikki ja Kaarina. Heikki päätti puheensa: ”Elämä on tarkoitettu eletäväksi – niinkuin pyhiinvaellusmatka: maali odottaa. Kiitos, Kaarina. Minä rakastan sinua.”

Vain harvat saavat viettää timanttihäitään. Oli etuoikeus olla mukana. Siitä kiitollisina:

– Marjatta ja Olli Kärki

Mestarin jalanjäljissä

”Kun katsomme Jeesukseen, häpeämme omaa kylmyyttämme, laimeuttamme ja itsekkyyttämme. Tulemme halukkaiksi olemaan mitä tahansa tai vaikkapa ei mitään, voidaksemme sydämestämme palvella Mestariamme. Iloitsemme saadessamme kantaa ristiämme Jeesuksen jäljissä. --

Emme saa väheksyä ainoatakaan Kristukseen uskovaa sielua, vaikka hänen uskonsa olisikin heikko ja hänen askeleensa horjuvat kuin pienen lapsen. Kaikesta siitä, missä olemme toisia edellä – olkoonpa kysymyksessä kasvatusta tai sivistystä, luonteen jalous, kristillinen kasvu tai hengelliset kokemukset –, olemme velassa vähempiosaisille, ja meidän on voimiamme mukaan palveltava heitä, Jos olemme vahvoja, meidän on tuettava heikkojen käsiä.”

– Ellen White: *Aikakausten toivo*, s. 423, Kirjatoimi 1976

FOTO: JOEL NIININEN

El Greco: Kristus ja risti.

Vierailuja keväällä 2016

12/3 *Toivo Kanarback*
2/4 *Simo Perho*
7/5 *Markku Heinänen (Kevätjuhla)*
28/5 *Pekka Tähti*

Raamatuntutkistelu **klo 10**, jumalanpalvelus **11.15**,
Mahdollinen iltapäivätilaisuus klo **13.30**.

Paikka: Olof Palmes gata 25, 1. krs, Tukholma
Tiedustelut: siht. *Tuulikki Hagström* **08-500 81 907**

Seuraa ilmoituksia: *Ruotsinsuomalainen-lehti*, s. 3
Kotisivu: www.ylasali.se

Vieraiden puheet CD:nä, tilaukset puh. **08-500 81 907**.
Kuunneltavissa myös kotisivulla www.ylasali.se

YLÄSALI on Tukholman suomalaisen adventtiseurakunnan yhteyslehti, johon kuka tahansa voi lähettää kirjoituksia. Kunkin jutun sisällöstä vastaa kirjoittaja. Toimituksella on oikeus muokata tekstiä.

Tilaukset & osoitteenmuutokset kirjallisesti tai netissä (Yhteystiedot sivulla 2)

SRK:N VASTAAVA:
Eeva-Liisa Vihermä
0176-124 05

SRK:N SIHTEERI:
Tuulikki Hagström
08-500 81 907s

Kolmesti kodittoman kaksi sinfoniaa

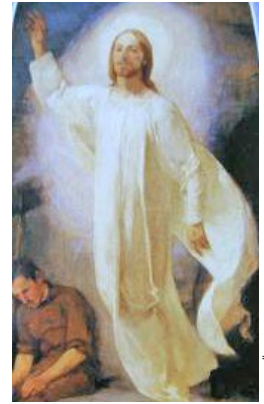
Itävaltalainen säveltäjä **Gustav Mahler** (1860-1911) sanoi olevansa kolminkertaisesti koditon: itävaltalaisten keskuudessa böömiläinen, saksalaisten keskuudessa itävaltalainen ja koko maailman silmissä juutalainen. Hän oli v. 1897 tietyn viran saadakseen kääntynyt kristityksi (katol.), mutta menetti silti myöhemmin työnsä antisemitismien vuoksi.

Isä oli lujatahtoinen, yritteliäs liikemies, mutta kiiwas ja karkealuontoinen, äiti taas herkkä ja hienostunut. Rajuja riitoja vanhempien välillä puhkesi tuon tuosta. Gustavin lapsuutta varjosti myös useat sisarusten kuolemat: neljästätoista kahdeksan kuoli lapsena. Kuolema oli niin tuttu vieras, että se tuli Gustavin **Justine**-sisaren leikkeihin. Tämä ympäriö vuoteensa palavilla kynttilöillä, kävi niiden keskelle makaamaan ja kuvitteli olevansa kuollut. Vuonna 1889 isä, äiti ja vanhin sisko kuolivat. Mahlerista tuli neljän nuoremman sisaruksensa yksinhuoltaja. Sittemmin **Otto**-veli ampui itsensä 1895, ja **Alois** häipyi, enää koskaan yhteyttä ottamatta, Amerikkaan.

Gustav avioitui vuonna 1902 **Alma Maria Schindlerin** (1879-1964) kanssa. Toinen heidän kahdesta tyttärestään kuoli 5-vuotiaana 1907, samana vuonna, jona säveltäjä-kapellimestarilla itsellään todettiin sydänvika. Mahler menehtyi streptokokki-infektioon Wienissä 1911.

Kaksi hänen sinfoniaistaan käsittelee kuolemaa: n:o 6 ilman ylösnousemusta, n:o 2 on jo nimeltäänkin ”Ylösnousemussinfonia”. Sen finaalin solisti- ja kuoro-osuuk-sien tekstit lupaavat verbaalisesti, että haudat avataan ja kuolleet nousevat ylös, mutta vielä vakuuttavammin sen ilmaisee itse musiikki.

Olivier Messiaenin *L’Ascension* (Taivaaseenastuminen) puolestaan kuvaa sävelin Jeesuksen paluuta kirkkauteensa ja kunniaansa Isän luo – mikäli sitä voi edes yrittää kuvata.

Helene Schjerfbeck:
”Ylösnousemus” (ra-jattu). *Ruotsinpyhtään kirkon alttaritaulu.*

Mahlerin ystävän, **Jean Sibeliuksen**, 3. sinfoniaista puhutaan myös ”ylösnousemussinfoniaana”. Sen katsotaan sisältävän aineksia valmistumatta jääneestä *Marjatta*-oratoriosta, jossa 85 riviä käsittelee ylösnousemusta. – *SM*

Lähteitäs: *HS* 11.2.2016
Omakotilehti.com 12.9.2014
2011.helsinginjuhlaviikot.fi
www.mahlersociety.org/
mahler.cz

Rakkautta vai sinisilmäisyyttä? HORIZONTTI

Tätä horisonttia kirjoitan bussissa matkalla Länsi-Turkissa. Eilinen meni Istanbulissa, nyt ollaan menossa Trojaan. Tie sinne kulkee Dardanellien kautta. Troijaan liittyy paitsi myyttinen Troijan hevonen, myös se, kun Troijassa poika nukahti kesken Paavalin saarnan, putosi, kuoli ja herätettiin henkiin. Troija tuo mieleen myös Troijan sodan, jota tänään ei tosin mieli muistella.

Eilen, meidän valmistautuessamme illalliselle Hotel Steigenbergerissä Istanbulissa, Ankaran (pääkaupunki) linja-autoasemalla räjähti pommi, joka tappoi 37 ja haavoitti 125 ihmistä. Terroriteko oli jo viides Turkissa lyhyen ajan sisällä. Ratkaisematon kurdivähemmistön tilanne ja pitkään jatkunut pakolaisvirta Syyriasta lisäävät EU:hun pyrkivän maan poliittisia paineita. Presidentti Erdogan johtaa maata yksinvaltaisin ottein yhä kauemmaksi Kemal Ataturkin vapaamielisemmästä Turkista. Terrorismin väkivaltaa Erdogan vastustaa väkivallalla.

Sateen piiskatessa bussin tuulilasia aamuruuhkan loputtomalta tuntuvaan au-tojonossa mietiskelen, mitä muita keinoja väkivallan lopettamiseksi olisi. Mitä Jeesus sanoikaan: Jos joku lyö sinua poskelle, käännä hänelle toinenkin poski?

Mestariimme oli mestari myös yllättävien ratkaisujen tarjoamisessa. Tavanomainen kova kovaa vastaan -periaate on osoittautunut tehottomaksi taistelussa pahuuden valtoja vastaan. Miten Jeesus päivittäisi ohjeensa meille tässä ja tänään? Pitäisikö terroristit tuhota, kuten amalekilaiset aikoinaan? Vai olisiko heidät, räjäytettyään raunioiksi Helsingin, toivotettava tervetulleiksi Tukholmaan-kin? Ovatko Sanan ohjeet meille vain kuollut kirjain, vaiko elämän ohjenuora?

Kristilliseksi periaatteeksi muslimimaahanmuuttajien kohtaamisessa on esitetty, että heille on osoitettava rakkautta. Soveltuuko se myös terroristien taltuttamiseen?

Ikivanha roomalainen periaate oli ”Amor vincit omnia”, rakkaus voittaa kaiken. Voiko rakkaus voittaa väkivallankin? Jeesus sanoi: Rakasta vihamiestäsi. Kannattaisikohan kokeilla?
– Ari Laitinen